

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Vniversis Abbatibvs & Praepositis Praemonstraten. ordinis in Saxonia & confinio Saxoniae constitutis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

EPISCOPO, DECANO,
& Archidiacono Sueffonen.

Epist. 201.
Vt ob turpe &
illicitum jura-
mentum puni-
tur, nec tamen
servare debeat.

Significavit nobis dilectus filius Ab-
bas sancti Eligij Noviomen. quòd
cum olim monasterium sancti Eligij Ab-
batis esset regimine destitutum, omnes
fratres ipsius monasterij de substituendi
Abbatis electione tractantes, sacramen-
to firmarunt quòd quicumque assumere-
tur ad officium abbatiae, tres tantum
Obedientias modicas & exiles in manu
sua teneret, singulos monachos insti-
tuens in singulis reliquarum. Postmo-
dum autem in Abbatem assumptus, cum
quosdam monachos ratione suorum ex-
cessuum à concessis sibi Obedientiis in-
tenderet amovere, aliis resistentibus non
solum eos Obedientiis non privavit, im-
mo potius servato priori juramento in
veritatis verbo promisit quòd nullum
de cetero, nisi de consilio & assensu duo-
rum Obedientiariorum & trium vel plu-
rium aliorum, concessa sibi Obedientia
spoliaret, nec ad venerabilem fratrem
nostrum Remen. Archiepiscopum sanctae
Sabinæ Cardin. nec ad apostolicæ
sedis audientiam appellaret super injuriis
quæ sibi à monachis inferrentur. Qui
tamen postmodum de consilio quorundam
monachorum, licet non habito
præfato numero, Præpositum ejusdem
monasterij ab officio suo amovit, in quo
minus utiliter ministrabat. Quia igitur
hæc sub dissimulatione transire non pos-
sumus, nec debemus; discretioni vestræ
per apostolica scripta mandamus, qua-
tenus si vobis constiterit de prædictis,
tam Abbati quàm monachis pœnam de-
bitam infligatis, & imposta eis de læ-
sione fidei pœnitentia competentem, quòd
illicite juravere, eos cogatis appellatio-
ne remota nullatenus observare. Quòd
si omnes &c. tu frater Episcopo &c. Da-
tum ut supra, Idibus Maij.

P. ABBATI PRÆMONSTRAT.

Epist. 202.
Vt dissoluti ac-
que rebelles
monachi puni-
antur, serven-
tisque mona-
stica disciplina.

Inter cetera desideria cordis nostri
& hominis interioris affectus, hoc
præter divinam gratiam quasi præcipuè
affectamus, ut temporibus nostris me-
lius religio Christiana proficiat, & insti-
tuta regularia per nos de die in diem am-
plius convalescant. Multum enim Chri-
stianæ fidei deperirer, si rigor monasti-
cæ ac canonicæ disciplinæ enervaretur
per incuriam Prælatorum, aut dissolve-

retur (quod absit) per negligentiam no-
stram, qui tenemur errata corrigere &
beneacta fortius roborare. Accepimus
siquidem quòd cum Petrus Rufus, Rai-
naldus de Ribemonte, Iohannes de Le-
eris, Arnulfus Delier Canonici sancti
Martini Laudunen. contra Abbatem
suum nequiter conjurassent, & cum su-
per dilapidatione domus nixi fuissent
multipliciter infamare, qui eam pro ma-
jori parte relevaverat ab onere debito-
rum, detecta eorum malitia per fratres
qui exteriores Obedientias procurabant,
ipso censuisti per abbatias Præmonstra-
ten. ordinis dividendos. Verùm ipsi cor-
rectionem tuam nullatenus admitten-
tes, immo iniquitate iniquitati addita
hoc fecerunt ut quidam eorum fautores
coram te & aliis Abbatibus Præmonstra-
ten. ordinis in Abbatem suum per vio-
lentiam irruentes, manus in eum injice-
rent violentas, & usque ad effusionem
sanguinis eum inhonestè ac turpiter per-
tractarent: qui cum postmodum non in-
venissent qui eos contra te in hac mali-
tia tueretur, ad te (sicut videbatur) cum
humilitate reversi, postulatam veniam
acceperunt. Sed quidam eorum in prio-
ri proposito perdurantes, quibusdam
rebus monasterij furto sublatis, fugam
latenter arripere præsumpserunt. Quia
verò dubitas ne super receptione talium
te aliquatenus molestemus, & propter
hoc seriem facti nobis duxisti per tuos
nuncios exprimentam, quid de his &
similibus sit agendum tuæ discretioni re-
linquimus; ne per nos religionis vestræ
rigor depereat, vel in aliquo minoretur.
Datum Romæ ut supra, IV. Idus Maij.

VNIVERSIS ABBATIBVS
& Præpositis Præmonstraten. ordinis in
Saxonia & consinio Saxonie constitutis.

In eo sumus loco & officio constitu-
ti ut viros religiosos manutenere ac
defendere teneamur, nec patiamur re-
gularia instituta per aliquorum insolentiam
enervari. Accepimus siquidem
quòd à prima plantatione religionis ves-
træ generalis institutio emanavit ut Ab-
bates & Præpositi vestri ordinis certis
temporibus conveniant Præmonstra-
tum; ut si qua forsitan vel in institutioni-
bus vestris vel personis fuerint corrigenda,
de communi Abbatum & Præpositi-
rum consilio corrigantur, & reformentur
in melius quæ visa fuerint reformanda.

Epist. 203.
Vt omnes Ab-
bates atque Præ-
positi Præmon-
stratenles juxta
regulæ consti-
tutionem certis
temporibus
Præmonstrati
veniant, nullo
privilegio ex-
cusante.

Verum vos contra hanc tam generalem & necessariam constitutionem temere venientes, ad generale Capitulum non acceditis, nec vultis communibus institutionibus vestri ordinis obedire, asserentes vos à sede apostolica exemptionis privilegium impetrasse, quod tamen non profertis aliquatenus in commune. Quia igitur hoc in dissolutionem ordinis non est dubium redundare, universitati vestræ per apostolica scripta mandamus, & districtè præcipimus, ut cum in privilegiis generali Capitulo Præmonstraten. ab apostolica sede indultis contineatur expressè ne quis ordinem ipsum professus contra communia instituta privilegium impetrare præsumat, vel impetratum audeat retinere, privilegio, quod vos à sede Romana obtinuisse asseritis, non utamini, immo potius ad commune Capitulum statutis temporibus accedatis, ut inde recipiatis correctionem unde formam religionis & ordinis accipitis. Alioquin noveritis nos dilectis filiis Abbati Præmonstraten. & ceteris Abbatibus ejusdem ordinis in generali Capitulo convenientibus Præmonstratum dedisse firmiter in mandatis, ut si ad commonitionem ipsorum venire contempseritis Præmonstratum ad generale Capitulum celebrandum, vos excommunicationis sententia appell. re. percellant, & faciant sicut excommunicatos ab omnibus artibus evitari. Venerabilibus etiam fratribus Archiepiscopis & Episcopis in Saxonia & in confinio Saxonie constitutis districtè præcipiendo mandavimus, ut si post commonitionem vobis factam ab ipsis inventi fueritis contumaces, cum à præfatis Abbate & generali Capitulo Præmonstraten. super hoc fuerint requisiti, vos excommunicationis censura nihilominus appellatione remota percellant, & Ecclesias vestras sententiæ interdicti subijcere non postponant. Datum Romæ &c. III. Idus Maij.

Illis scriptum est super hoc.

ARCHIEPISCOPIS, EPISCOPIS,
Abbatibus, Prioribus, & ceteris
Ecclesiarum Prelatis.

Epist. 104.
Ut Præmonstratenſes monachos ab injuriis & contumeliis defendant.

Non absque dolore cordis & plurima turbatione didicimus quòd ita in plerisque partibus ecclesiastica censura dissolvitur, & canonice sententiæ

severitas enervatur, ut viri religiosi, & hi maximè qui per sedis apostolicæ privilegia majori donati sunt libertate, passim à malefactoribus suis injurias sustineant & rapinas, dum vix invenitur qui congrua illis protectione subveniat, & pro fovenda pauperum innocentia murum se defensionis opponat. Specialiter autem dilecti filij nostri Abbas & fratres Præmonstraten. & ceteri ordinem ipsorum professi, tam de frequentibus injuriis suis, quàm de ipso cotidiano defectu justitiæ conquerentes, universitatem vestram per literas petierunt apostolicas excitari, ut ita videlicet eis in tribulationibus suis contra malefactores eorum prompta debeatis magnanimitate consurgere, quòd ab angustiis quas sustinent & pressuris vestro possint præsidio respirare. Ideòque universitati vestræ per apostolica scripta mandamus, atque præcipimus, quatenus illos qui in aliquem de prædictis fratribus instigante diabolo manus violentas injecerint, sive possessiones, vel res, seu domos Præmonstraten. aut aliorum fratrum ipsius ordinis vel hominum suorum irreverenter invaserint, aut ea quæ prædictis fratribus è testamento decedentium relinquuntur contra justitiam detinuerint, seu in ipsos fratres contra apostolicæ sedis indulta sententiam excommunicationis aut interdicti proferre præsumserint, vel decimas laborum seu nutrimentorum suorum spretis privilegiis apostolicæ sedis extorserint, si laici fuerint, publicè candelis accensis excommunicationis sententia percellatis; Clericos autem, Canonicos, sive Monachos, appellatione remota, ab officio & beneficio suspendatis, neutram relaxaverint, seu in ipsos donec prædictis fratribus plenariè satisfaciant, & hi præcipuè qui pro violenta manuum iniectione vinculo fuerint anathematis innodati, cum dioecesani Episcopi literis ad sedem apostolicam venientes, ab eodem vinculo mereantur absolvi, nisi fortè monachi vel Canonici regulares per Abbates vel Priores suos post satisfactionem congruam, secundum ordinis disciplinam, fuerint absoluti. Villas autem in quibus bona prædictorum fratrum seu hominum suorum per violentiam detenta fuerint, quandiu ibi sunt, interdicti sententiæ supponatis. Datum Romæ &c. Idus Maij &c.